דת

רק בחצי לירה

כמה שווה ה„חזון איש" שליט"א? אם תשמעו לדבריו של רבי יצחק, איש פועלי אגודת־ישראל, מחירו לירה ועוד מחצית הלירה. המחיר יקר? אל דאגה, בידי רבי יצחק רבנים אחרים. זולים יותר.

אפשר לקבל אצל רבי יצחק את הבל"ז הידוע של היום במחיר 25 אגורות. המחיר נמוך כנראה בגלל היותו צעיר, אז צנ"ז ניתן להשיג תמורת מחצית הלירה. את ר' ישראל האגער מויניזיץ, אפשר לקבל בחברת עוד שני רבנים תמורת מחצית ה־לירה בלבד.

ברור לכולם שתמורת הסכומים הללו ניתן לקבל את התמונות של המכובדים בלבד ולא אותם עצמם. בעצם לא בדיוק תמונות שלהם כמו העתקים מתמונות ש־להם.

מסביר רבי יצחק: זה טוב שיהיו לכל יהודי בבית כמה תמונות כאלו. אפשר ל־קשט בזה את החדרים וגם להראות לאור־חים.

אידיש ברוקלינית. מתברר שבפועלי אגודת־ישראל יש שני סוגים של אנשים. אלה המקבלים, כלומר אלה שרבי יצחק מבקש מהם לקבל תמונות חינם ואלו ה־משלמים בשביל התענוג הזה. בסוג ה־ראשון נכללים הח"כים של פועלי אגודת ישראל, הרב ד"ר קלמן כהנא ואברהם ורדיגר, והפונקציונרים של המפלגה. את היתר משכנע רבי יצחק לקנות.

מדווח כתב העולם הזה: כשהגעתי ל־מקום מושבו פנה אלי הרב בדברים. עניתי לו באידיש ברוקלינית ואז הבין רבי יצחק שאני תייר אמריקאי. הוא התחיל להשפיע עלי לקנות את התמונות. כל אחת בשבע לירות. „התמונות האחרונות, נכס לדורות, חובה שתהיינה בכל בית יהודי. בכלל ספק אם ניתן למצוא בעוד מקום תמונות מ־סוג זה."

קניתי ארבע תמונות. הרב יצחק בי־קש 28 לירות. כאשר עברתי לעברית ו־הבין שאינני תייר הסכים למכור את התמונות במחירן המקורי.

הסכמתי וקניתי את התמונות. ביקשתי קבלה. הרב כעס מאוד. „מה זאת אומרת זה מוסד של המפלגה?" כשעמדתי על דעתי פשפש בכיסו ומצא פנקס תרומות לישיבה בלי כתובת. „זאת תרומה. בשביל פועלי אגודת־ישראל", הוא אמר.

כשפניתי לברר זאת החל צועק: „בוא קח את הכסף חזרה..." כשסירבתי עזב את התמונות והסתלק.

האם היה רבי יצחק מצונן כשלימדו את הפסוק „לא תעשה לך כל פסל ותמונה?"

שתאפה לו פיתות. היא הסכימה לאחר שעלי הבטיח לה שסלמאן בן סלאמה אל־שמרא, קצר־הרוח אינו בסביבה.

אבל ההפתעה היתה מרה. אחיה תפס או־תה לפתע בכוח, היכה אותה מכות חזקות ואף איים עליה בשאבריה שיהרוג אותה אם לא תיענה סוף כל סוף לסלמאן, „בע־לה", כדי שעלי יוכל להגשים את משאת נפשו שלו: להתחתן עם בתו של סלמאן.

טכס הכלולות בין הנערה הבדואית לבין סלמאן (46) לא היה מן הרגילים ולכן קשה לקבוע בוודאות אם הוא תופס, לא מהבחינה החוקית ובוודאי שלא מהבחינה המעשית.

היא היתה רק בת 16 וחצי כשאחיה הת־חיל לנדנד לה שתסכים להצטרף למאהלו של אל־אמרא. עלי ידע מה הוא עושה. הוא לא היה מסוגל להשיג את המוהר עבור בחירת־ליבו, בתו של ה„חתן", החליט כי אחותו תשמש תמורה נאותה עבור השגתה של בחירת־ליבו.

יום אחד התקיימה החתונה, אבל הכלה המתוסכלת לא אכלה ולא שתתה ביום המאושר ביותר בחייה. הכל נערך בחיפזון, בלי קאדי, בלי עדים ואפילו בלי כתובה רצינית.

כאשר גוללה את עלילותיה בפני שופטי בית־המשפט המחוזי בבאר־שבע, אמרה ה־בדואית הצעירה שברחה מאוהל הכלולות הסתובבה בשדות שלושה ימים ושני לי־לות, עד שפגשה בכושי, לא מבני שבט אבו־דגייג, אליו משתייכים כל גיבורי ה־עלילה. זה האחרון שמר עליה לילה אחד, עד שהחזירה לאהלו של השייך המהולל אחמד הדג' אבו־רביע.

נאשמים סלמאן ועלי אבו־דגייג
מה קרה אחרי אפיית הפיתות?

תה וסימפטיה. כעבור יממה צעדה תהלוכה אל עבר המשטרה בבאר־שבע, ש־כללה את האב, החתן המפוקפק, והאח עלי. שם נחתמה הצהרה לפיה לא ינצל סלמאן את מעמדו כבעל ויתן לה אפילו גט וזאת משום שאשתו הראשונה אינה רואה בעין יפה את הגדלת המשפחה.

אבל כאן עלינו לחזור אל הפיתות. עלי הפליא את מכותיה של הנערה והשליך אותה אל בין זרועותיו של הארוס שחזר שוב לתמונה והלה „קשר את ידי ואת רגלי וכך ביצע את זממו."

בערב בא אחיה עלי ודרש ממנה להכין לו תה. אחרי שהכינה את המשקה בר־חה לאביה ואז ניגשו האב ובתו למשטרה והגישו תלונה על מעשה האונס.

בישיבתם בדין התחבטו השופטים קשה, כיוון שבינתיים הסכים סלמאן להתגרש מ־אשתו ואפילו סולחה נערכה כבר בין בני שתי המשפחות. השופטים אסרו את פיר־סום שמה של הנערה ודחו את מועד הוצ־את פסק הדין.

אולם בינתיים עברה התסיסה אל בני השבט עצמם, שחלק מחם טען בלהט כי ב־1970 במדינת ישראל הדמוקרטית והמת־קדמת איך יותר מקום לאותם מנהגים עתיקי־יומין שמקורם עוד מלפני תקופת התורכים.

אם קידמה אז קידמה. כולם אמרו. דרשו את ביטול המוהר כדי שלא יאלצו להכריח את אחיותיהם לאונס, כדי לזכות בכלות לעצמם.

מיעוטים

מחיר השדכנית

בית זיקוק של „עץ הזית" נשלח מאילת למאוריציוס

באניה „אנטוניס ונטוריס" שהפליגה מאילת לאי מאוריציוס נשלח ע"י „עץ הזית" מתקן זיקוק השוקל 200 טון והמופעל לפי שיטת סי.די. וכולל מע־רכת בקרה אלקטרונית משוכללת ב־יותר. המטען מיועד לביח"ר מודרני להפקת שמנים באי מאוריציוס, ש־החליט לעבור לתהליך הזיקוק סי.די. לאחר שבחן ושוכנע כי הוא עדיף על השיטות האחרות, כתוצאה מכך נמס־רה הזמנה ל„עץ הזית" לבנין ציוד מיוחד המאפשר את החלפת שיטת ה־זיקוק. באגף המיוחד לתכנון ובניית מפעלי שמן ליצוא, משלימים כעת ב„עץ הזית" הזמנה אחרת המיועדת לסינגפור. מר ליבוביץ — ממנהלי ה־מפעל — יצא השבוע לאמריקה ה־לטינית לשם חתימת הסכם לאספקת מתקן להפקת שמן באיזור חדש זה על מפת היצוא של „עץ הזית".